

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: EN DRØM

Citation: Claussen, Sophus: "EN DRØM", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen07val-shoot-workid60007.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik Bd. 5: Fabler

EN DRØM

I

Jeg drømte, jeg var dømt, af alle dømt
for en Daad, jeg havde drømt!
(var den muligvis udført
eller forsømt?)

Og Sensationen rasede vildt.
Men jeg tænkte: "Intet er spildt.
Jeg kan trække mig tilbage,
tage mig af Dage."

Jeg spurgte mine Venner.
... Johannes greb om sin Hage
og nikked alvorfuldt og ømt:
"Naar De trækker Dem tilbage,
tager Dem af Dage,

vil alt blive bedre bedømt."
Og Lily og Erik spurgte mig
med fin og passiv Nobelhed:
"Er det nu helt nødvendigt,
at du saadan skal dø egenhændigt?"

Det maatte ske. Med stoisk Kraft
jeg fatted om mit Penneskraft
og skrev mit Testamente,
51 hvor Personen
døende hæved sig over Sensationen.

Jeg fandt paa mit Natbord et Brev,
paa mit iskolde Natbord et Brev
med Xantippes trofaste Skrift
(just som jeg kold stod beredt
til min allersidste Bedrift).

"Jeg stiller her paa dit Natbord
Sukker og Skarntydesaft.
Saa gaar jeg til Sengs og sover
træt af den Dag jeg har haft.

P. S.
*Vil du tae Livet af dig selv,
maa du gøre det selv."*

Saa tog jeg Livet af mig selv.

II

Jeg vaagned den næste Morgen.
Da var der paa ny Sensation ...

fordi jeg ikke laa døende
og saaledes var en Kujon -
(Hvad enten Xantippe for sparsomt
de dyre Skarntyder har brugt,
eller maaske Apotheket
har solgt et forfalsket Produkt!?)

Xantippe skændte og paastod,
jeg havde ej drukket min Gift.
Og Vennerne, som jeg mødte,
52 hilste mig underlig stift.

Med fin og passiv Nobelhed
bad Lily og Erik om Besked.
Jeg selv fandt Historien kedelig
... Johannes syntes det med.

Og hvert et Ansigt paa Gaden
i hele den kendte By
vendte sig mod mig og stirred
med Nysgærrighed uden Sky -

de var saa store og sælsomt
forundrede over at vide,
at alt var forandret, og nu var
de selv paa den sikre Side . . .

de fryded sig ved at se mig
skrabet for al Forgyldning
paa Grundlag af en iøvrigt
meningsløs dum Beskyldning -

en *ubevislig* Beskyldning
af Lands-Klaffer-Chefen Van Mose,
der nylig har faret med giftig Snak
mod Telegrafisten Fru Rose.

Jeg drømte, at jeg var dømt,
af alle dømt,
spottet især for et Selvmord,
man mente, jeg havde forsømt.

Saa grov de en Grav og putted mig i
og sang en Hævnens Melodi:
53 "Rejs nu til Skyggernes Elv,
Selvmorder af Kategori!
... Vi vilde alle staa ham bi:
han fog ej Livet af sig selv."